

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΩΜΗΝ ΤΗΣ ΜΠΕΤΖΑΛΛΑΣ

Μία από τās μεγάλας πόλεις τῆς Δυτικῆς Ὑχθης τοῦ Ἰορδάνου, γειτονική τῆς Βηθλεέμ, νοτιοδυτικῶς τοῦ τάφου τῆς Ραχήλ, εἶναι τῆς Μπετζάλλας, ἀριθμοῦσα περί τούς 17.000 κατοίκους.

Εἰς τήν πόλιν αὐτήν τό Πατριαρχεῖον διατηρεῖ ἀνέκαθεν Ὁρθόδοξον Ἀραβόφωνον Κοινότητα μέ 7.000 περίπου μέλη.

Πολιοῦχοι Ἅγιοι τῆς Κοινότητος αὐτῆς εἶναι ἡ Θεοτόκος καί ὁ Ἅγιος Νικόλαος. Ἡ Κοινότης διατηρεῖ ναόν πρός τιμήν τῶν Γενεθλίων τῆς Θεοτόκου ἀπό τό ἔτος 1862. Διατηρεῖ ἐπίσης ναόν πρός τιμήν τοῦ ἁγίου Νικολάου Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ. Οἱ δύο αὐτοί ναοί εἶναι μεγαλοπρεπεῖς καί καλαίσθητοι, ἀρχιτεκτονικά ἐπιτεύγματα, μαρτυροῦντα τήν δυναμικότητα τῆς Κοινότητος, τῆς ὁποίας ἐξυπηρετοῦν τās λατρευτικὰς ἀνάγκας.

Ἡ ἐορτή τοῦ Ἀγίου Νικολάου ἐορτάζεται ἐτησίως ἐπί τριήμερον ὑπό τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν τῆς Μπετζάλλας καί ὄχι μόνον ὑπ αὐτῶν. Ἡ ἐορτή αὐτή τῶν Ὁρθοδόξων γίνεται καί ἐορτή ὄλων τῶν χριστιανῶν, ἀκόμη καί τῶν μή χριστιανῶν κατοίκων τῆς πόλεως κοινωνικῶς. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος γίνεται δεκτός ἀπό ὅλους ὡς ὁ Ἅγιος τῆς πόλεως.

Διά νά τιμήσῃ τήν ἐορτήν αὐτήν, προσῆλθεν εἰς τήν πόλιν τῆς Μπετζάλλας ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος μετά συνοδείας ἀπό τό Πατριαρχεῖον τήν πρωίαν τοῦ Σαββάτου, τῆς 6^{ης} /19^{ης} Δεκεμβρίου 2009.

Φθάσας ὁ Μακαριώτατος, κατηνθύνθη πρός τό ἡγουμενεῖον τοῦ Πατριαρχείου, ὅπου ὑπεδέχθη Αὐτόν ὁ ἡγούμενος Πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Νάρκισσος μετά τῶν τριῶν ἀγάμων Ἀραβοφώνων ἱερέων τῆς Μπετζάλλας καί τῆς Ἀστυνομίας.

Ἀπό τό ἡγουμενεῖον ὁ Μακαριώτατος ἦλθεν εἰς τόν πολύ πλησίον εὕρισκόμενον ἱερόν ναόν τοῦ Ἀγίου Νικολάου, ὅπου ὑπεδέχθησαν Αὐτόν ἐνδεδυμένοι οἱ Ἱερεῖς, οἱ Ἐπίτροποι καί ὁ λαός. Ἐνδυθεῖς μανδύαν, εἰσώδευσε καί εὐλογήσας, ἥρξατο τῶν Καταβασιῶν, ἐν συνεχείᾳ δέ προεξῆρξε τοῦ Ὁρθρου καί ἠυλόγησε τούς ἄρτους.

Ἀκολούθως ὁ Μακαριώτατος προεξῆρξε τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀβήλων κ. Δωροθέου, τοῦ παρεπιδημοῦντος Μητροπολίτου Μπαντούμη καί Λαζέτης τοῦ Πατριαρχείου τῆς Γεωργίας κ. Δημητρίου, τῶν Σεβασμιωτῶν Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Προέδρου τῶν Οἰκονομικῶν καί συμπροσευχομένου τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Βηθλεέμ, Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, συλλειτουργοῦντων Ἱερομονάχων, Ἱερέων καί Διακόνων, συμπροσευχομένων δέ ἐν βαθείᾳ κατανύξει καί ταπεινώσει πλήθους Ὁρθοδόξων πιστῶν, κατανυκτικῶς δέ ψαλλόντων τῶν μελῶν τῆς καλλιφώνου χορωδίας τῆς πόλεως, παρουσία τοῦ Δημάρχου τῆς πόλεως κ. Ράτζη Ζεντάν καί ἄλλων Προυχόντων καί τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου.

Ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον εἰς τούς πιστούς περί τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Νικολάου, ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Χαίροις ὁ ἱερώτατος νοῦς. Τό τῆς Τριάδος καθαρὸν ἐνδιαίτημα. Ὁ στῦλος τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός, καταπονουμένων ἡ βοήθεια... Ἱεράρχα Νικόλαε... (Στίχ. Ἐσπερινοῦ.)».

Ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί. Εὐλαβεῖς Χριστιανοί. Πανηγυρίζει σήμερον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί μάλιστα ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Κοινότης τῆς Παλαιστινιακῆς πόλεως ἡμῶν Μπετζάλλας ἐπὶ τῇ Πανιέρῳ μνήμῃ τοῦ Προστάτου αὐτῆς Ἀγίου Νικολάου, Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας.

Πράγματι, ἀδελφοί μου, ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἀνεδείχθη προστάτης καί ὑπέρμαχος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Καί τοῦτο, διότι ὡς λέγει ὁ ὕμνωδός αὐτοῦ: «Νέος Ἀβραάμ ἐδείχθη Νικόλαε, ὡς μονογενῆς υἱός προσάξας τόν νοῦν τῷ Δεσπότῃ σου, ἀναιμάκτους θυσίας προσφέρων ἀεί».

Μέ ἄλλα λόγια ὁ Ἅγιος Νικόλαος διεκρίθη εἰς τήν χορείαν τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας τόσον διὰ τήν διάδοσιν τοῦ εὐαγγελίου, τῆς εὐαγγελικῆς τοῦ Χριστοῦ ἀληθείας, δηλαδή τῆς σωζούσης ὁρθῆς πίστεως, ὅσον καί διὰ τῆς διαθέσεως τῆς ψυχῆς του ὑπέρ τοῦ ποιμνίου Του. Ἴδού τί λέγει καί πάλιν ὁ ὕμνωδός περί τοῦ Νικολάου: «Ὅμματι νοός, προβλέπων τά μέλλοντα, δογμάτων ὁρθῶν, πάντας ἐνέπλησας, ὁμοούσιον τῷ Πατρί τόν Υἱόν καταγγείλας ἡμῖν καί Ἀρείου τήν μανίαν ἐξωλόθρευσας, στήλην ὁρθόδοξον πίστεως τά σεπτά σου προθεῖς κατορθώματα».

Ὁ σήμερον τιμώμενος Ἅγιος ὡς γνωστόν ὑπῆρχε κατὰ τούς χρόνους τῶν διωκτῶν τοῦ Χριστοῦ Διοκλητιανοῦ καί Μαξιμιανοῦ. Οὗτος διεκρίνετο διὰ τήν ἐν Χριστῷ πολιτείαν του ὡς καί διὰ τήν ὑπερβάλλουσαν ἀρετήν καί εὐσέβειάν του. Τοῦτο τόν κατέστησε ποιμένα τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή Ἀρχιερέα καί Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Μύρων τῆς Λυκίας. Ὑπό τήν ιδιότητα δέ αὐτήν παρέστη εἰς τήν Α' Οἰκουμενικήν Σύνοδον τῆς Νικαίας, τῆς συγκληθείσης ὑπό τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου τό 325 μ.Χ. Ἡ συμβολή δέ τοῦ Ἐπισκόπου Μύρων εἰς τήν μεγάλην αὐτήν σύναξιν τῶν 318 θεοφόρων Πατέρων ὑπῆρξεν καταλυτική. Καί τοῦτο, διότι κατέδειξεν ὡς πλάνην τοῦ διαβόλου τήν διδασκαλίαν τοῦ Ἀρείου, ὁ ὁποῖος (Ἄρειος) θεωρεῖται ὁ πατήρ καί ἀρχηγός ὅλων τῶν αἱρέσεων, παλαιοτέρων καί συγχρόνων.

Ἐάν σήμερον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ Χριστιανικός κόσμος ἤ μᾶλλον οἱ Χριστιανοί ἀνά τόν κόσμον εἶναι διηρημένοι καί ἐν πολλοῖς πολέμιοι ἀλλήλων, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τήν αἵρεσιν τοῦ Ἀρειανισμοῦ, ἡ ὁποία (αἵρεσις) ἐμφορεῖται καί ἐμπνέεται οὐχί ἀπό τό φρόνημα τῆς πραότητος καί ταπεινότητος τοῦ Χριστοῦ, λέγοντος «μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶτος εἰμί καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ» (Ματθ. 11, 27-30), ἀλλά ἀπό τό φρόνημα τῆς ἐπάρσεως τοῦ Σατανᾶ, τοῦ πατρός τοῦ ψεύδους, τοῦ ὁποίου Σατανᾶ ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης «οὐκ ἔγνωσαν τά βαθέα (Ἀποκ. 2, 24).

Ἴδού λοιπόν, διατί ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας ἀδυνατεῖ νά περιγράψῃ τόν θαυμασμόν, ἀλλά καί τόν ἔπαινον πρὸς τόν Ἅγιον Νικόλαον, λέγων: «Ποίοις μελωδικοῖς ᾠμασιν ἐπαινέσωμεν τόν Ἱεράρχην. Τόν τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλον καί τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχον. Τόν τῆς Ἐκκλησίας πρωτοστάτην, τόν μέγαν προσασπιστήν τε καί διδάσκαλον. Τόν πάντας τούς κακοδόξους καταισχύνοντα. Τόν ὀλετήρα Ἀρειον καί θερμόν ἀντίμαχον. Τόν δι' οὗ τήν τούτου ὁφρῦν, ὁ Χριστός

καταβέβληκεν, ὁ ἔχων τό μέγα ἔλεος».

Δικαίως, λοιπόν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἀναδεικνύεται, ἀλλά καί ἀναγνωρίζεται ἀπό τήν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Κανὼν τῆς πίστεως καί ἡ εἰκὼν τῆς πραότητος.

Τοῦ Κανόνος τούτου τῆς πίστεως καί τῆς εἰκόνος τῆς πραότητος καλούμεθα καί ἡμεῖς ἀγαπητοί μου χριστιανοί νά γίνωμεν μιμηταί καί κοινωνοί καί μάλιστα κατὰ τήν περίοδον τῆς νηστείας τῆς μεγάλης ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων. Ἐάν ὄντως θέλωμεν, ὁ ἐν τῇ φάτνῃ τοῦ σπηλαίου γεννηθεὶς καί ἐν φάτνῃ ἀνακλιθεὶς Θεὸς Λόγος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς νά ἀνακλιθῇ ἐν τῇ φάτνῃ τῶν σωματικῶν ἡμῶν σπηλαίων, δηλαδή τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Καί νῦν, παμμάκαρ Νικόλαε, μή παύσῃ πρεσβεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πίστει καί πόθῳ τιμώντων ἀεὶ τήν χαρμόσυνον καί πανίερον μνήμην σου.

Μή παύσῃ, Ἄγιε Νικόλαε πρεσβεύων ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καί τῆς καταλλαγῆς τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἰδιαιτέρως δέ τῆς περιοχῆς τῆς Ἀγίας Γῆς. Ἀμήν».

Ἐπὶ ὥραν πολλήν ὁ Μακαριώτατος μετέδιδε τήν Θ. Κοινωνίαν εἰς τὰς μακράς καί πυκνάς σειράς τῶν προσερχομένων πιστῶν.

Ἡ Θ. Λειτουργία ἀπεδείχθη καί πάλιν ὀρθοδόξῳ τῷ τρόπῳ ἓνα ἄνοιγμα καί μία κάθοδος τοῦ οὐρανοῦ εἰς τήν γῆν, μία ἀνάτασις καί ἀνάβασις τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τόν οὐρανόν, διὰ μίαν εἰσέτι φοράν μία δωρεά τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς δι' ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, συνέχισιν τῆς ζωῆς καί σωτηρίαν. Ἀποροῦσε κανεῖς, πῶς ἀπό τήν θεωρουμένην «Ὁρθόδοξον ἀδυναμίαν» ἠδύνατο νά ἐξέλθῃ τόση δύναμις προσευχῆς καί ἀπό τήν λεγομένην «ὀρθόδοξον ἀταξίαν» τόση κατάνυξις προσευχῆς καί τάξις καί εὐπρέπεια Θ. Λειτουργίας.

Ἡ χορωδία μέ τήν ψαλμωδίαν της, ἰδίᾳ ὅμως μέ τούς ὕμνους τοῦ Κοινωνικοῦ «Τοῦ Δείπνου Σου τοῦ μυστικοῦ...» καί τούς ὕμνους τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου πρὸς τήν θεοτόκον, κατένυξε βαθέως καί προητοίμασε διὰ τήν Θ. Κοινωνίαν τούς προσερχομένους πιστούς, ἀλλά καί ὅλον τό ἐκκλησίασμα.

Τήν Θ. Λειτουργίαν ἠκολούθησε λιτανεία πέριξ τοῦ Ναοῦ, ἀλλά καί εἰς τό κάτωθι τοῦ Ναοῦ σπήλαιον, μέ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἔνθα πιστεύεται ὅτι διῆλθε ὁ Ἅγιος Νικόλαος, ὅταν ἦλθε ὡς προσκυνητὴς εἰς τούς Ἁγίους Τόπους.

Μετά τήν λιτανείαν, συνοδεία τοῦ Μακαριωτάτου, Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς καί λαὸς ἐπέστρεψαν εἰς τόν ἱερόν Ναόν, ψάλλοντες τό: «Τίς Θεὸς Μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν...».

Μετά τήν διανομήν τοῦ ἀντιδώρου καί τήν ἀπόλυσιν τοῦ λαοῦ, ἐπηκολούθησεν ἐπίσκεψις εἰς τήν Τζαμαΐγια Ἴλ-Χσάν, δηλαδή εἰς τόν «Φιλανθρωπικόν Σύλλογον», ὁ ὁποῖος εἶναι κέντρον ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων καθιδρυμάτων τῆς πόλεως, μεθ' ὃ ἔλαβε χώραν ἐπίσκεψις εἰς τό ἡγουμενεῖον καί φιλόφρων δεξίωσις ὑπὸ τοῦ καθηγουμένου Ἀρχιμανδρίτου Ναρκίσσου, ὁ ὁποῖος εἶχε διακοσμήσει μέ εὐπρέπειαν καί τόν ναόν καί τό ἡγουμενεῖον καί διὰ πολυποικίλων καλυμμάτων τήν Ἁγίαν Τράπεζαν, ὥστε νά μπορῇ νά τοῦ εὐχρηθῇ κανεῖς: «Ἀγίασον Κύριε τούς ἀγαπῶντας τήν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου Σου».

Τέλος, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Νάρκισσος καί ἡ Κοινότης παρέθεσαν εἰς τόν

Μακαριώτατον καί τήν Συνοδείαν του τράπεζαν ἰχθύων εἰς τόν ξενοδοχεῖον ANGEL τῆς πόλεως.

Ὅντως ἡ ἑορτή αὕτη τοῦ Ἀγίου Νικολάου τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Μπετζάλλας ἀπεδείχθη πάνδημος ἑορτή τῆς πόλεως διά προσευχήν καί ἐπικοινωνίαν καί διά πολλούς ἐκ τῶν κατοίκων καί δυνατότης ἐργασίας διά τόν ἄρτον τόν ἐπιούσιον, ἰδίᾳ μάλιστα ὑπό τας παρούσας δυσμενεῖς συνθήκας τῆς ζωῆς τῆς Βηθλεέμ καί τῶν περιχώρων της.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας